

[Smann.]

ning til side, og så kunne man, for dog at få noget ud af det, tænke sig et system, der satte en fast procent på selve ejendomsomsætningsbeløbet og lod denne procent variere i højde, alt efter hvor længe man havde været i besiddelse af den pågældende ejendom. Det ville være en affære, der var let at administrere, og tog man hele feltet af ejendomsomsætninger med, ville man let kunne komme op på et provenu, der voksede fra disse 600 mill. kr. til 2-2½ mia kr.

Arne Bjerregaard (KrF):

På visse områder kan jeg nok følge den foregående ordfører, hvad jeg må se om jeg får tid til senere at vende tilbage til. Men når vi snakker om kapitalvindingsskat i den almindelige betydning, så er dette jo ikke kapitalvindingsskat. Den skat, som vi kalder kapitalvindingsskat, er jo for langt de største beløbs vedkommende en inflationsbeskatning, og vi er i kristeligt folkeparti af den opfattelse, at dårligt står det til i det samfund, som begynder at beskatte inflationen, for så bliver den uden ende og vil til sidst nødvendigvis nå til 100 pct., indtil man altså kører ind i sin egen bankerot.

Hvis man fortsætter med den kapitalvindingsskat, vi har nu, og vil have det samme provenu, må man se i øjnene, at man hindrer en ganske rimelig og almindelig erhvervsudvikling, fordi vi suger den kapital ud af vores erhverv, som det har så hårdt brug for, og vi må da notere os, at på landbrugsområdet bliver de fleste mennesker efterhånden boende, indtil de må bæres derfra. Gennemsnitsalderen i vores område nærmer sig nu de 60 år, og så må man nok se, hvordan det efterhånden vil komme til at se ud med det danske landbrug.

De værdier, samfundet skaber, er vi i kristeligt folkeparti enige om må beskattes, men det er ganske urimeligt at straffe et erhverv, fordi samfundet i øvrigt skaber en inflation, som ud over de almindelige gener har ekstra gener netop for dette erhverv. Man giver altså erhvervet nogle gener, og

bagefter beskatter man de gener, man giver erhvervet.

Jeg har gang på gang sagt, og det vil jeg stadig væk påstå, at indtjeningsmulighederne i alt fald inden for landbrugssektoren ikke har en hvid at gøre med landbrugspriserne. Det eneste tidspunkt, man kunne påstå at det kunne se ud til det, var året, da vi forventede at komme i fællesmarkedet, men det var ikke indtjeningsforventningen, når man ser nøjere efter, der bevirkede dette, men netop forventningen om højere jordpriser.

Hvis vi ser på omkostningsniveauet, vil man klart kunne se, at omkostningsniveauet i samfundet har været bestemmende for ejendomspriserne. Da jeg nu må repræsentere Nordjylland — samtidig med den øvrige befolkning selvfølgelig på det specielle område — må jeg påpege, at her viser det sig klart, at den stigning i omkostningsniveauet, vi har haft fra 1960erne, kommer senere til Nordjylland. Vi fik umanerligt lave vurderinger i 1965, fordi omkostningsniveauet i Nordjylland ikke havde hævet ejendomspriserne så højt som andre steder, og derfor vil man i Nordjylland i dag kunne se, at der på ejendomspriserne, den almindelige handelsværdi for en ejendom, hvor jorden kun har ganske almindelig landbrugsmæssig værdi, ligger en stigning på 200 pct. i forhold til 1965. Hvis man derfor, som det er sagt også fra regeringens side, ønsker at undtage inflationen fra beskatning, må man nødvendigvis hæve vurderingssummen fra 1965 med de procentsatser, som her er nævnt. Hvis man ikke vil det, kan man lige så godt klart med det samme sige, at det ikke er beskatning af kapitaldannelsen, man ønsker, men beskatning af erhvervet. Så har man sagt det rent ud.

Lad mig sige som den forrige ordfører sagde, at langt større kapitaldannelse sker uden for erhvervet. Når jeg noterer en stigning i Nordjylland på 200 pct. på landbrugs-ejendomme, må jeg notere en stigning på 700 pct. på sommerhuse, og jeg må notere en stigning på mellem 1.000 og 2.000 pct. på